04/06/2019

Τί απέδωσε το Πάσχα;

/ Γνώμες

Στις 5 Ιουνίου 2019 είναι η απόδοση του Πάσχα. Ξαναγιορτάζοντας το Πάσχα, μετά από σαράντα μέρες, δηλώνουμε ότι το Πάσχα, η Ανάσταση, συνεχίζεται.

Τί μας αποδίδει το Πάσχα; Κάθε τι στη ζωή κρίνεται από την απόδοση του. Εξετάζουμε τί αποδίδει ένα μηχάνημα, ένας εργάτης, μια θεωρία! Τί αποδίδει ένα γεγονός! Το Πάσχα είναι ένα γεγονός. Τί, λοιπόν, κερδίζουμε απ' αυτό;

Το πρώτο: Μας απέδωσε ζωντανό τον Ιησού. Χάθηκε για τρεις μέρες απ' την επίγεια ζωή ο Χριστός.

Φάνηκε να τον καταπίνει ο θάνατος, όπως το κήτος κατάπιε τον Ιωνά. Τελικά το κήτος της θάλασσας απέδωσε ζωντανό τον Ιωνά. Έτσι κι ο θάνατος απέδωσε ζωντανό το Χριστό. «Ως εκ κήτους Ιωνάς εξανέστης του τάφου» (κανόνας του Πάσχα).

Γιατί το θαλάσσιο εκείνο κήτος απέδωσε ζωντανό τον Ιωνά; Διότι δεν βρήκε στον Ιωνά κατάλληλη τροφή, τη συνηθισμένη του τροφή. Άγνωστη τροφή του φάνηκε ο

άνθρωπος Ιωνάς, και γι’ αυτό δε μπόρεσε να τον κατασπαράξει και να τον χωνέψει. Αναγκάστηκε να τον αποβάλει ζωντανό.

Και το θηρίο, που λέγεται θάνατος, απέδωσε ζωντανό τον Κύριο, επειδή δεν βρήκε σ’ Αυτόν την τροφή που γνώριζε. Η τροφή του θανάτου είναι η αμαρτία. Ο Χριστός ήταν άσχετος με την αμαρτία. Άρα δεν έκανε για το στομάχι του θανάτου (Ε.Π.Ε. 31,294).

Με το Πάσχα αποδόθηκε ζωντανός ο Χριστός, που είναι ο ακρογωνιαίος και πολύτιμος λίθος. Όταν ένας άνθρωπος καταπιεί ένα λίθο, πρώτα μεν το στομάχι του προσπαθεί να τον διαλύσει με τα υγρά που διαθέτει. Να τον χωνέψει. Να τον αφομοιώσει. Να τον εξαφανίσει. Αν αυτό δεν είναι δυνατόν, τότε αποβάλλει το λίθο, μέσα σε φρικτούς πόνους.

Κάτι ανάλογο συνέβηκε με το θάνατο. Κατάπιε τον Ιησού Χριστό, που είναι ό λίθος ο «ακρογωνιαίος», ο «πολύτιμος». Δεν μπόρεσε να τον χωνέψει, να τον διαλύσει, να τον εξαφανίσει. Αναγκάστηκε να τον αποβάλει, μέσα σε φρικτούς πόνους.

Και αποβάλλοντας ο θάνατος το Θεάνθρωπο Ιησού, «εξέμεσε», «συνεξέμεσε» και όλη την τροφή που είχε μέσα στο τεράστιο στομάχι του. Όλη, δηλαδή, την ανθρώπινη φύση. Με την Ανάσταση του Χριστού συνανίσταται ολόκληρη η ανθρωπότητα (Ε.Π.Ε. 31,294-296).

Το δεύτερο: Το Πάσχα μας απέδωσε νεκρό το θάνατο! Αντί να καταπιεί το Χριστό, «κατεπόθη» ο ίδιος (Α’ Κορ. ιε’ 54). Η Ανάσαση του Χριστού απέδωσε τη στείρωση του θανάτου.

Στη Παλαιά Διαθήκη έχουμε θαυμαστές γεννήσεις από στείρες γυναίκες, όπως η Σάρρα η μητέρα του Ισαάκ, η Ρεβέκκα η μητέρα του Ιακώβ, η Άννα η μητέρα του Σαμουήλ, η Ελισάβετ η μητέρα του Προδρόμου. Γέννησαν θαυματουργικά.

Γεγονότα, που συμβόλιζαν τη γέννηση του Θεανθρώπου όχι από στείρα, αλλά από Παρθένα.

Συμβόλιζαν τη γέννηση πλήθους παιδιών από τη στείρα, προ Χριστού, Εκκλησία.

Συμβόλιζαν την Ανάσταση από τη στείρα γη, από το στείρο τάφο.

Συμβόλιζαν τη στείρωση και του θανάτου. Λέει σχετικά ό ιερός Χρυσόστομος: «Προηγήθηκαν οι στείρες, που γέννησαν θαυμαστά, για να βεβαιωθεί η γέννα της Παρθένου. Κι όχι μονάχα αυτό. Αν καλοεξετάσουμε, βλέπουμε προτυπούμενη τη στείρωση του θανάτου». (Ε.Π.Ε. 31,296).

Η γέννηση του Ισαάκ από τη στείρα Σάρρα συμβολίζει την Ανάσταση του Χριστού από τη στείρα γη. Όπως η γέννηση του Ισαάκ ήταν η δοκιμασία της πίστεως για τον Αβραάμ, έτσι η Ανάσταση του Ιησού Χριστού είναι δοκιμασία της πίστεως για κάθε χριστιανό.

Και όπως απ' τη θαυματουργική γέννηση του Ισαάκ ο Αβραάμ έγινε γενάρχης πολλών ανθρώπων και εθνών, έτσι ο Χριστός, με την Ανάστασή Του, έγινε γενάρχης πολλών χριστιανών. «Την γενεάν αυτού τις διηγήσεται;», λέει ο προφήτης Ησαΐας.

Αναστήθηκε ο Χριστός, για να στειρωθεί ο θάνατος. Αρκετά εκτρώματα του Άδη γέννησε η κοιλιά του θανάτου. Τώρα στειρώθηκε, νεκρώθηκε.

Το Πάσχα απέδωσε τη νέκρωση του θανάτου. «Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, άδου την καθαίρεσιν» (ωδή ζ' του κανόνα του Πάσχα).

Το Πάσχα απέδωσε την κατάργηση του φόβου του θανάτου. Δεν ζούμε πια την τρομοκρατία του θανάτου. Δεν τον φοβόμαστε.

Το τρίτο: Η δική Του Ανάσταση αποτελεί την εγγύηση για τη δική μας ανάσταση.

Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «Αφού πραγματικά πέθανε, αναστήθηκε. Γι' αυτό και βρισκόταν με τους μαθητές Του σαράντα μέρες, για να τους πληροφορήσει και να τους δείξει πόσο λαμπρά θα είναι τα σώματα όλων των πιστών μετά την ανάσταση. (Ε.Π.Ε. 31,246)

Αν ο Χριστός είναι η κεφαλή κι εμείς το σώμα Του, είναι ποτέ δυνατόν ν' αναστηθεί η κεφαλή και να παραμείνει νεκρό το σώμα;

Ανάσταση, λοιπόν, Χριστού σημαίνει απόδοση και των δικών μας αναστημένων σωμάτων. Αυτό έχει και μια προέκταση. Αφού θα αναστηθούμε, βλέπουμε με ελπίδα τη ζωή. Αντιμετωπίζουμε με θάρρος τις θλίψεις. «Στη παρούσα ζωή υποφέρουμε πολλά βάσανα. Αν, λοιπόν, δεν υπάρχει η ελπίδα για την άλλη ζωή, τότε ποιός άλλος είναι αθλιότερος από μας;» Έτσι τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος: (Ε.Π.Ε. 31,602,604).

Το τέταρτο: Το Πάσχα απέδωσε και κάτι άλλο, που κανένα έργο και κανένας αρχηγός δεν θα μπορούσε να αποδώσει. Είναι το ξανάνιωμα του ανθρώπου.

Ο κόσμος μας γερνάει. Ό Χριστός μας ξανανιώνει.

Αν μπορέσει κάποιος να μεταμορφώσει σε ρωμαλέο και όμορφο παλληκάρι είκοσι

ετών, ένα φτωχό και άρρωστο γεροντάκι ογδόντα ετών, τί ευγνωμοσύνη θα του χρωστά το γεροντάκι;

Κάτι απείρως σπουδαιότερο συνέβηκε με την Ανάσταση. Ο Χριστός με την έγερσή Του από τον Τάφο πήρε εμάς, τους γερασμένους αμαρτωλούς και ετοιμοθάνατους, και μας έκανε νέους, πλούσιους, πρίγκιπες, βασιλείς. Μας χάρισε την αιώνια νεότητα.

Απόδοση του Πάσχα!

Συλλέγουμε κι απολαμβάνουμε τους γλυκύτατους καρπούς της Αναστάσεως.

Μακάρι ν' αποδώσει και το δέντρο της ζωής μας τους καρπούς της αρετής, ώστε να γευόμαστε τους καρπούς της Αναστάσεως:

♦ Τη νέκρωση του θανάτου.

♦ Την ελπίδα της αιώνιας ζωής.

♦ Τη ζωντανή παρουσία του Χριστού.

♦ Την άνοιξη της πνευματικής ζωής.

♦ Την αληθινή ειρήνη και την πραγματική χαρά.

(Αρχ. Δ.Γ.Αεράκη, «Πάσχα Κυρίου»)